Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

9. september 2021*

»Præjudiciel forelæggelse – fælles politik for asyl og subsidiær beskyttelse – direktiv 2011/95/EU – artikel 2, litra j), tredje led – begrebet »familiemedlem« – voksen person, der ansøger om international beskyttelse som følge af sin familiemæssige tilknytning til en mindreårig, der allerede har opnået subsidiær beskyttelse – det relevante tidspunkt med henblik på vurderingen af status som »mindreårig««

I sag C-768/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) ved afgørelse af 15. august 2019, indgået til Domstolen den 18. oktober 2019, i sagen

Bundesrepublik Deutschland

mod

SE,

procesdeltager:

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, og dommerne N. Wahl, F. Biltgen, L.S. Rossi (refererende dommer) og J. Passer,

generaladvokat: G. Hogan,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Bundesrepublik Deutschland ved A. Schumacher, som befuldmægtiget,

* Processprog: tysk.

– den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

– den ungarske regering ved K. Szíjjártó og M.Z. Fehér, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved A. Azéma, M. Condou-Durande, K. Kaiser og C. Ladenburger, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. marts 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, litra j), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem SE, der er afghansk statsborger, og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland) vedrørende en afgørelse truffet af Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, Tyskland) om afslag på at tildele SE flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse på grundlag af familiesammenføring med SE's søn.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2011/95

3 Følgende fremgår af 12., 16., 18., 19. og 38. betragtning til direktiv 2011/95:

»(12) Hovedformålet med dette direktiv er dels at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse, dels at sikre, at der findes et minimum af ydelser til fordel for disse personer i alle medlemsstater.

[…]

(16) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Direktivet tilsigter navnlig, at asylansøgeres og deres ledsagende familiemedlemmers menneskelige værdighed og ret til asyl respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af chartrets artikel 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 og 35 fremmes, og direktivet bør derfor gennemføres i overensstemmelse hermed.

[…]

(18) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til »barnets tarv« ved gennemførelsen af dette direktiv i overensstemmelse med De Forenede Nationers konvention […] om barnets rettigheder[, indgået i New York den 20. november 1989 (*United Nations Treaty Series*, bind 1577, s. 3)]. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne især tage behørigt hensyn til princippet om familiens enhed, den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, sikkerhedsovervejelser og den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed.

(19) Begrebet familiemedlemmer bør udvides, således at der tages hensyn til de forskellige særlige omstændigheder ved afhængighed, og til det særlige hensyn, der skal tages til barnets tarv.

[…]

(38) Når medlemsstaterne træffer afgørelse om, hvorvidt personer er berettigede til de af dette direktiv omfattede ydelser, bør de tage behørigt hensyn til barnets tarv samt til de særlige omstændigheder i forbindelse med det afhængighedsforhold til en person med international beskyttelse, som nære slægtninge, der allerede befinder sig i medlemsstaten, og som ikke er familiemedlemmer til den pågældende person med international beskyttelse, står i. […]«

4 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

j) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede bestod i hjemlandet, følgende medlemmer af familien til personen med international beskyttelse, når de pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse:

[…]

– faderen, moderen eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen med international beskyttelse, hvis personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift;

k) »mindreårig«: en tredjelandsstatsborger eller en statsløs under 18 år

[…]«

5 Nævnte direktivs artikel 3 med overskriften »Gunstigere standarder« bestemmer:

»Medlemsstaterne kan indføre eller opretholde gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge eller som personer, der er berettigede til subsidiær beskyttelse, og for fastsættelse af indholdet af international beskyttelse, for så vidt disse standarder er forenelige med dette direktiv.«

6 Samme direktivs artikel 20, stk. 2 og 5, har følgende ordlyd:

»2. Dette kapitel finder anvendelse på såvel flygtninge som personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, medmindre andet er anført.

[…]

5. Barnets tarv kommer i første række, når medlemsstaterne skal gennemføre de bestemmelser i dette kapitel, der vedrører mindreårige.«

7 Artikel 23 i direktiv 2011/95 med overskriften »Sikring af familiens enhed« foreskriver:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at familiens enhed kan opretholdes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35, efter de nationale procedurer, for så vidt dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse, såfremt familiemedlemmet er eller ville blive udelukket fra at få tildelt international beskyttelse i henhold til kapitel III og V.

[…]«

8 Direktivets artikel 24, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Så snart som muligt efter at ansøgerne har fået tildelt international beskyttelse, udsteder medlemsstaterne til personer med subsidiær beskyttelsesstatus og deres familiemedlemmer en opholdstilladelse, som kan fornyes, som skal være gyldig i mindst ét år, og som, i tilfælde af fornyelse, skal være gyldig i mindst to år, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.«

Direktiv 2013/32/EU

Artikel 6 med overskriften »Adgang til proceduren« i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60) fastsætter:

»1. Når en person indgiver en ansøgning om international beskyttelse til en myndighed, der i henhold til national ret er kompetent til at registrere sådanne ansøgninger, skal registreringen ske senest tre arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Indgives ansøgningen om international beskyttelse til andre myndigheder, der kan forventes at modtage sådanne ansøgninger, men som ikke er kompetente til at registrere dem i henhold til national ret, sikrer medlemsstaterne, at registreringen sker senest seks arbejdsdage efter, at ansøgningen er indgivet.

Medlemsstaterne sikrer, at de andre myndigheder, der kan forventes at modtage ansøgninger om international beskyttelse, såsom politiet, grænsevagter, indvandringsmyndigheder og ansatte ved faciliteter for frihedsberøvede, har de relevante oplysninger, og at deres ansatte modtager den nødvendige uddannelse til at kunne varetage deres opgaver og ansvarsområder og instruks om at meddele ansøgerne, hvor og hvordan ansøgninger om international beskyttelse kan indgives.

2. Medlemsstaterne sikrer, at en person, der har indgivet en ansøgning om international beskyttelse, i praksis har mulighed for at indgive den så hurtigt som muligt. Indgiver ansøgeren ikke sin ansøgning, kan medlemsstaterne anvende artikel 28 i overensstemmelse hermed.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at ansøgninger om international beskyttelse indgives personligt og/eller et bestemt sted, jf. dog stk. 2.

4. Uanset stk. 3 betragtes en ansøgning om international beskyttelse for at være indgivet på det tidspunkt, hvor en af ansøgeren indgivet formular eller en i national ret fastsat officiel rapport er kommet den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder i hænde.

[…]«

Tysk ret

9 Direktiv 2011/95 er blevet gennemført i tysk ret ved Asylgesetz (asyllov, BGBl. 2008 I, s. 1798) (herefter »AsylG«).

10 AsylG sondrer mellem den uformelle anmodning om asyl (AsylG's § 13, stk. 1) og den formelle ansøgning om asyl (AsylG's § 14, stk. 1).

11 AsylG's § 13, stk. 1, bestemmer:

»En ansøgning om asyl foreligger, når det fremgår af den vilje, som en tredjelandsstatsborger har udtrykt skriftligt, mundtligt eller på anden måde, at den pågældende i Forbundsrepublikken søger beskyttelse mod politisk forfølgelse eller anmoder om beskyttelse mod udsendelse eller enhver anden form for tilbagesendelse til en stat, hvor den pågældende risikerer at blive udsat for forfølgelse som omhandlet i § 3, stk. 1, eller alvorlig overlast som omhandlet i § 4, stk. 1.«

12 AsylG's § 14, stk. 1, fastsætter:

»Ansøgning om asyl indgives til den afdeling af forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, som det kompetente center for modtagelse af tredjelandsstatsborgere henhører under.«

13 Følgende fremgår af AsylG's § 26:

»[…]

(2) En tredjelandsstatsborgers barn, der har ret til asyl og på tidspunktet for den pågældendes indgivelse af asylansøgning er mindreårigt og ugift, anerkendes efter ansøgning som asylberettiget, såfremt anerkendelsen af tredjelandsstatsborgeren som asylberettiget ikke kan anfægtes, og denne anerkendelse ikke kan tilbagekaldes eller inddrages.

(3) Forældrene til en mindreårig ugift asylberettiget eller en anden voksen som omhandlet i artikel 2, litra j), i direktiv [2011/95] anerkendes efter ansøgning som asylberettigede, såfremt:

1. anerkendelsen af den asylberettigede ikke kan anfægtes

2. familien som omhandlet i artikel 2, litra j), i direktiv [2011/95] allerede bestod i den stat, hvor den asylberettigede er genstand for politisk forfølgelse

3. de er indrejst på det tyske område inden anerkendelsen af den asylberettigede, eller de har indgivet ansøgning om asyl straks efter indrejsen

4. anerkendelsen af den asylberettigede ikke kan tilbagekaldes eller inddrages, og

5. de er ansvarlige for at drage omsorg for den asylberettigedes personlige forhold.

Første punktum, nr. 1-4, gælder tilsvarende for søskende til den mindreårige asylberettigede, der på tidspunktet for deres indgivelse af ansøgning er mindreårige og ugifte.

[…]

(5) Stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse på familiemedlemmer som omhandlet i stk. 1-3 til personer med ret til international beskyttelse. Flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse træder i stedet for ret til asyl. Subsidiær beskyttelse som familiemedlem til personer med international beskyttelse indrømmes ikke, hvis der foreligger en udelukkelsesgrund i henhold til § 4, stk. 2.«

14 AsylG's § 77, stk. 1, har følgende ordlyd:

»I sager, der er omfattet af denne lov, skal retten foretage sin bedømmelse på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på tidspunktet for det sidste retsmøde; træffes afgørelsen uden mundtlig forhandling, er tidspunktet, hvor afgørelsen træffes, afgørende. […]«

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

15 Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, at sagsøgeren i hovedsagens søn, der er født den 20. april 1998, ankom til Tyskland i løbet af 2012 og indgav en asylansøgning dér den 21. august samme år. Den 13. maj 2016, dvs. da barnet allerede var fyldt 18 år, afslog forbundsstyrelsen for migration og flygtninge hans asylansøgning, men tildelte ham subsidiær beskyttelsesstatus.

16 Sagsøgeren i hovedsagen ankom til Tyskland i januar 2016. Den følgende måned ansøgte han om asyl, og den 21. april samme år indgav han en formel ansøgning om international beskyttelse. Forbundsstyrelsen for migration og flygtninge afslog sagsøgeren i hovedsagens asylansøgning, nægtede at indrømme ham flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus og fastslog, at der ikke var noget til hinder for at føre ham tilbage til grænsen.

17 Ved afgørelse af 23. maj 2018 gav Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstol, Tyskland) sagsøgeren i hovedsagen medhold i det søgsmål, som han havde anlagt mod forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, og pålagde Forbundsrepublikken Tyskland at tildele ham subsidiær beskyttelsesstatus på grundlag af AsylG's § 26, stk. 3, første afsnit, og § 26, stk. 5, i hans egenskab af forælder til en mindreårig ugift person, der er blevet indrømmet denne beskyttelse. Denne

domstol fandt, at sagsøgeren i hovedsagens søn var mindreårig på det i så henseende relevante tidspunkt, dvs. på tidspunktet for indgivelsen af sagsøgeren i hovedsagens asylansøgning. I denne sammenhæng fastslog den nævnte ret, at det tidspunkt, hvor ansøgeren anmoder om asyl i Tyskland for første gang, og hvor den kompetente myndighed får kendskab hertil, skal anses for at være tidspunktet for indgivelsen af asylansøgningen.

18 Forbundsrepublikken Tyskland har iværksat direkte revisionsanke til prøvelse af denne afgørelse ved Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) og har herved gjort gældende, at AsylG's § 26, stk. 3, første afsnit, er blevet tilsidesat. Forbundsrepublikken Tyskland har gjort gældende, at i medfør af AsylG's § 77, stk. 1, skal afgørelsen vedrørende sagsøgeren i hovedsagens asylansøgning træffes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på tidspunktet for det sidste retsmøde ved den ret, der træffer afgørelse om sagens realitet, eller, hvis afgørelsen træffes uden mundtlig forhandling, på grundlag af det tidspunkt, hvor retsafgørelsen træffes. Da sagsøgeren i hovedsagens søn ikke længere var mindreårig på det i henhold til denne bestemmelse afgørende tidspunkt, kan sagsøgeren i hovedsagen ikke påberåbe sig anvendelsen af AsylG's § 26, stk. 3, som henviser til artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95. Alene et barn, som stadig var mindreårigt på det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed tildelte barnet subsidiær beskyttelsesstatus, kan skabe rettigheder til fordel for barnets forældre i medfør af nævnte artikel 2, litra j). Denne konklusion understøttes af formålet med AsylG's § 26, stk. 3, som består i at beskytte mindreårige, idet dette formål er uden genstand, når disse mindreårige når myndighedsalderen. Selv om spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for tildeling af en afledt asylret til forældre til en mindreårig er opfyldt, skal vurderes i forhold til tidspunktet for den pågældende forælders ansøgning om asyl, skal der under alle omstændigheder tages hensyn til det tidspunkt, hvor denne formelt indgav en asylansøgning i henhold til AsylG's § 14, og ikke til det tidspunkt, hvor den pågældende uformelt anmodede om asyl for første gang som omhandlet i AsylG's § 13.

19 Den forelæggende ret har anført, at sagsøgeren i hovedsagens ansøgning om subsidiær beskyttelse som familiemedlem til en person med international beskyttelse skal imødekommes, hvis hans søn var »mindreårig« som omhandlet i artikel 2, litra k), i direktiv 2011/95, og hvis han havde forældremyndigheden over barnet på det tidspunkt, der er relevant for vurderingen af de faktiske omstændigheder. I henhold til artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95 omfatter »familiemedlemmer« til en person med international beskyttelse, når denne person er mindreårig og ugift, bl.a. personens far, forudsat at den pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse, og den berørtes familie allerede bestod i hjemlandet. Ifølge den forelæggende ret gør nævnte bestemmelses ordlyd det imidlertid ikke muligt med sikkerhed at fastlægge det tidspunkt, som skal lægges til grund med henblik på at vurdere, om denne person med international beskyttelse er mindreårig, og i givet fald om den status som familiemedlem, som faren til denne mindreårige har, fortsat består som omhandlet i samme bestemmelse, selv efter at den pågældende person har nået myndighedsalderen.

20 Hvad angår fastlæggelsen af dette tidspunkt har den forelæggende ret anført, at Domstolen i den sag, der gav anledning til dom af 12. april 2018, A og S (C-550/16, EU:C:2018:248), fastslog, at en national lovgivning, hvorefter retten til familiesammenføring gøres afhængig af det tidspunkt, hvor den kompetente nationale myndighed formelt træffer afgørelse om at anerkende den pågældende persons flygtningestatus, kan fratage en stor del af de flygtninge, der har indgivet deres ansøgning om international beskyttelse som uledsagede mindreårige, muligheden for at drage fordel af denne ret. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at Domstolens ræsonnement i denne sag ikke kan finde anvendelse i den foreliggende sag, eftersom sagsøgeren i

hovedsagens barn i modsætning til, hvad der var tilfældet i den nævnte sag, ikke har ret til asyl, men til subsidiær beskyttelsesstatus, hvis tildeling, i modsætning til flygtningestatus, er underlagt en formel afgørelse.

21 I øvrigt opstår i denne sammenhæng i givet fald ligeledes spørgsmålet om, hvorvidt der med henblik på at fastlægge tidspunktet for ansøgningen om international beskyttelse skal tages hensyn til det tidspunkt, hvor den uformelle anmodning om asyl blev fremsat, eller til det tidspunkt, hvor asylansøgningen blev indgivet på behørig vis.

22 Den forelæggende ret har desuden rejst tvivl om betydningen af en faktisk genoptagelse af familielivet for det pågældende barn og den pågældende forælder som omhandlet i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) i værtsmedlemsstaten, om der tidligere har været et sådant familieliv i oprindelseslandet, og om sagsøgerens hensigt om faktisk at udøve sin forældremyndighed i værtsmedlemsstaten.

23 Endelig har den forelæggende ret rejst tvivl om, hvorvidt en asylansøgers status som familiemedlem som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95 ophører, når personen med international beskyttelse bliver myndig, for så vidt som denne status synes at være knyttet til det begrænsede tidsrum, hvor den pågældende person er umyndig.

24 På denne baggrund har Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal der for så vidt angår en asylansøger, som inden dennes barn blev myndigt – når der bestod en familie med barnet i hjemlandet og barnet på grundlag af en ansøgning om beskyttelse, der blev indgivet, inden det blev myndigt, er blevet tildelt subsidiær beskyttelsesstatus, efter at det blev myndigt (herefter »den beskyttelsesberettigede«) – er indrejst i den beskyttelsesberettigedes værtsmedlemsstat og i denne stat ligeledes har indgivet en ansøgning om international beskyttelse (herefter »asylansøgeren«), i forbindelse med en national bestemmelse, som med hensyn til indrømmelse af en afledt ret til subsidiær beskyttelse på grundlag af den beskyttelsesberettigede henviser til artikel 2, litra j), i direktiv [2011/95], med henblik på spørgsmålet om, hvorvidt den beskyttelsesberettigede er »mindreårig« som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv [2011/95], tages udgangspunkt i det tidspunkt, hvor der blev truffet afgørelse om asylansøgerens asylansøgning, eller i et tidligere tidspunkt, f.eks. det tidspunkt, hvor
   a) den beskyttelsesberettigede blev tildelt subsidiær beskyttelsesstatus,
   b) asylansøgeren indgav sin asylansøgning,
   c) asylansøgeren indrejste i værtsmedlemsstaten, eller
   d) den beskyttelsesberettigede indgav sin asylansøgning?

2) Såfremt
   a) tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen er afgørende:

      Skal der da i så henseende tages udgangspunkt i den anmodning om beskyttelse, der er blevet fremsat skriftligt, mundtligt eller på anden måde, og som den nationale myndighed, der har kompetencen i forbindelse med asylansøgningen, har fået kendskab til (anmodning om asyl), eller i den formelt indgivne ansøgning om international beskyttelse?
   b) tidspunktet for asylansøgerens indrejse eller tidspunktet for asylansøgerens indgivelse af asylansøgningen er afgørende:

Har det da ligeledes betydning, om der endnu ikke var truffet afgørelse om ansøgningen om beskyttelse indgivet af den beskyttelsesberettigede, der på et senere tidspunkt blev indrømmet subsidiær beskyttelse?

3) a) Hvilke krav skal der stilles i den under [det første spørgsmål] beskrevne situation, for at asylansøgeren er et »familiemedlem« [artikel 2, litra j), i direktiv [2011/95]], som befinder sig »i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse« som den, hvor personen med international beskyttelse befinder sig, og med hvem familien »allerede« bestod »i hjemlandet«? Er det navnlig en betingelse herfor, at familielivet mellem den beskyttelsesberettigede og asylansøgeren som omhandlet i artikel 7 i [chartret] er blevet genoptaget i værtsmedlemsstaten, eller er det i så henseende tilstrækkeligt, at den beskyttelsesberettigede og asylansøgeren blot befinder sig i værtsmedlemsstaten på samme tid? Er en forælder også familiemedlem, når indrejsen på grundlag af omstændighederne i det konkrete tilfælde ikke tog sigte på i praksis at varetage ansvaret som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv [2011/95] for en person med international beskyttelse, der stadig er mindreårig og ugift?

   b) Såfremt [det tredje spørgsmål, litra a),] skal besvares således, at familielivet mellem den beskyttelsesberettigede og asylansøgeren som omhandlet i artikel 7 i [chartret] skal være blevet genoptaget i værtsmedlemsstaten, er det da afgørende, hvornår det er blevet genoptaget? Skal der i så henseende navnlig lægges vægt på, om familielivet er blevet reetableret inden for en vis frist efter asylansøgerens indrejse, på tidspunktet for asylansøgerens indgivelse af ansøgningen eller på et tidspunkt, hvor den beskyttelsesberettigede stadig var mindreårig?

4) Ophører en asylansøgers status som familiemedlem som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv [2011/95], når den beskyttelsesberettigede bliver myndig, hvorved ansvaret for en person, der er mindreårig og ugift, bortfalder? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende: Består denne status som familiemedlem (og de dermed forbundne rettigheder) da fortsat efter dette tidspunkt uden tidsmæssig begrænsning, eller bortfalder den efter en vis frist (i givet fald hvilken?), eller såfremt visse begivenheder indtræffer (i givet fald hvilke?)?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

25 Ved beslutning truffet af Domstolens præsident den 26. maj 2020 i henhold til artikel 55, stk. 1, litra b), i Domstolens procesreglement blev nærværende sag udsat, indtil der var truffet afgørelse i sag C-133/19, sag C-136/19 og sag C-137/19, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn). Dom af 16. juli 2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn) (C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577), blev forkyndt for den forelæggende ret i nærværende sag med henblik på en afklaring af, hvorvidt retten ønskede at opretholde sin anmodning om en præjudiciel afgørelse. Ved kendelse af 19. august 2020, der indgik til Domstolens Justitskontor den 26. august 2020, har den forelæggende ret anført, at den ønsker at opretholde sin anmodning om præjudiciel afgørelse. Nærværende sag blev følgelig genoptaget ved beslutning truffet af Domstolens præsident den 28. august 2020.

26 Den 10. november 2020 blev den tyske regering anmodet om i et skriftligt indlæg at præcisere forskellene i tysk ret – særligt vedrørende procedurer, tidsfrister og betingelser – mellem den uformelle anmodning om asyl som omhandlet i AsylG's § 13, stk. 1, og den formelle asylansøgning som omhandlet i samme lovs § 14, stk. 1. Den tyske regering har besvaret denne anmodning den 14. december 2020.

27 Den 10. november 2020 er procesdeltagerne i medfør af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol blevet opfordret til at indgive deres bemærkninger med hensyn til de eventuelle konsekvenser, der kan drages af dom af 16. juli 2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn) (C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577), særligt med henblik på besvarelsen af det første forelagte spørgsmål. Den ungarske regering og Europa-Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg i denne forbindelse.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det andet spørgsmål

28 Med det første og det andet spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvilket tidspunkt der i en situation, hvor en asylansøger, der er indrejst på værtsmedlemsstatens område, hvor asylansøgerens ugifte mindreårige barn befinder sig, og som har til hensigt af den subsidiære beskyttelsesstatus, som dette barn er blevet tildelt, at udlede en ret til asyl i henhold til denne medlemsstats lovgivning, der indrømmer en sådan ret til personer, der er omfattet af artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, er det relevante tidspunkt for vurderingen af, om personen med international beskyttelse er »mindreårig« som omhandlet i denne bestemmelse, med henblik på at træffe afgørelse om den ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af den nævnte asylansøger.

29 Den forelæggende ret ønsker navnlig oplyst, om det er det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om den asylansøgning, som nævnte asylansøger har indgivet, der skal lægges til grund, eller om det er et tidligere tidspunkt.

30 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål skal det bemærkes, at direktiv 2011/95, der blev vedtaget på grundlag af bl.a. artikel 78, stk. 2, litra b), TEUF, bl.a. har til formål at indføre en ensartet ordning for subsidiær beskyttelse. I denne henseende fremgår det af 12. betragtning til dette direktiv, at et af hovedformålene hermed er at sikre, at medlemsstaterne anvender fælles kriterier til identifikation af personer, som reelt har behov for international beskyttelse (dom af 23.5.2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

31 I denne sammenhæng pålægger direktivets artikel 23, stk. 1 og 2, medlemsstaterne at sikre, at familiens enhed kan opretholdes, og at familiemedlemmer til personen med international beskyttelse, som ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i nævnte direktivs artikel 24-35, efter de nationale procedurer, for så vidt som dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status.

32 Når de pågældende befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med en ansøgning om international beskyttelse, og for så vidt som familien allerede bestod i hjemlandet, nævnes blandt familiemedlemmerne til en person med international beskyttelse i artikel 2, litra j), tredje led, i

direktiv 2011/95 denne persons far eller mor eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen, hvis nævnte person er mindreårig og ugift.

33 I denne forbindelse bemærkes, at selv om artikel 2, litra k), i direktiv 2011/95 bestemmer, at en mindreårig skal være under 18 år, præciseres det ikke i bestemmelsen, hvilket tidspunkt der skal lægges til grund ved vurderingen af, om en sådan betingelse er opfyldt, ligesom der ikke i denne henseende henvises til medlemsstaternes ret.

34 På denne baggrund kan det ikke antages, at EU-lovgiver har tillagt medlemsstaterne en skønsmargen med henblik på fastlæggelsen af det tidspunkt, der skal lægges til grund ved vurderingen af, om personen med international beskyttelse er »mindreårig« som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95.

35 Det bemærkes således, at i henhold til såvel kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten som lighedsprincippet skal en EU-retlig bestemmelse, som ikke indeholder nogen udtrykkelig henvisning til medlemsstaternes ret med henblik på at fastlægge dens betydning og rækkevidde, normalt i hele Den Europæiske Union undergives en selvstændig og ensartet fortolkning, som skal søges under hensyntagen til navnlig den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og formålet med den pågældende ordning (dom af 16.7.2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn), C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

36 Det fremgår desuden af 16. betragtning til direktiv 2011/95, at direktivet respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i chartret, og tilsigter at fremme anvendelsen af bl.a. chartrets artikel 7 og 24.

37 Chartrets artikel 7, som indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved artikel 8, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, anerkender nærmere bestemt retten til respekt for privatlivet og familielivet. Denne artikel 7 skal i henhold til fast retspraksis sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv som omhandlet i chartrets artikel 24, stk. 2, og til at respektere barnets behov for regelmæssigt at have personlig forbindelse med begge sine forældre som omhandlet i chartrets artikel 24, stk. 3 (dom af 16.7.2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn), C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

38 Det følger heraf, at bestemmelserne i direktiv 2011/95 skal fortolkes og anvendes i lyset af bl.a. chartrets artikel 7 og artikel 24, stk. 2 og 3, som det i øvrigt fremgår af ordlyden af 18., 19. og 38. betragtning til dette direktiv samt af dets artikel 20, stk. 5, hvorefter medlemsstaterne, når de gennemfører det nævnte direktiv, først og fremmest skal tage hensyn til barnets tarv, som skal tillægges en særlig betydning, idet medlemsstaterne ved vurderingen heraf især skal tage behørigt hensyn til princippet om familiens enhed, den mindreåriges trivsel og sociale udvikling.

39 Det bemærkes, at såfremt det var det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat træffer afgørelse om den asylansøgning, der er indgivet af den pågældende forælder, som har til hensigt at udlede en ret til subsidiær beskyttelse af den subsidiære beskyttelsesstatus, som forælderens barn har opnået, der skulle lægges til grund ved vurderingen af, om personen med international beskyttelse er »mindreårig« som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, således som bl.a. den tyske regering har givet udtryk

for, ville dette hverken være foreneligt med de formål, der forfølges med dette direktiv, eller med de krav, der følger af chartrets artikel 7, der tilsigter at fremme familielivet, og af artikel 24, stk. 2, som kræver, at barnets tarv i alle handlinger vedrørende børn, herunder handlinger, der udføres af medlemsstaterne ved anvendelsen af det nævnte direktiv, kommer i første række (jf. analogt dom af 16.7.2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn), C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577, præmis 36).

40 De nationale myndigheder og retsinstanser ville således ikke have noget incitament til at prioritere behandling af ansøgninger indgivet af forældre til mindreårige med den hastighed, der er nødvendig for at tage hensyn til disse mindreåriges sårbarhed, og de ville dermed kunne handle på en måde, som ville bringe såvel en forælders ret til familieliv med sit mindreårige barn som dette mindreårige barns ret til familieliv med et af barnets familiemedlemmer i fare (jf. analogt dom af 16.7.2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn), C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

41 En sådan fortolkning gør det desuden heller ikke muligt – i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet og retssikkerhedsprincippet – at sikre en ensartet og forudsigelig behandling af alle ansøgere, som i kronologisk henseende befinder sig i samme situation, for så vidt som den medfører, at spørgsmålet om, hvorvidt ansøgningen om international beskyttelse kan imødekommes, hovedsageligt gøres afhængig af omstændigheder, som kan tilregnes myndighederne eller de nationale retsinstanser, navnlig den større eller mindre hurtighed, hvormed ansøgningen behandles, eller der træffes afgørelse i et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om afslag på en sådan ansøgning, og ikke af omstændigheder, som kan tilregnes ansøgeren (jf. analogt dom af 16.7.2020, État belge (Familiesammenføring – mindreårigt barn), C-133/19, C-136/19 og C-137/19, EU:C:2020:577, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

42 Under disse omstændigheder skal det fastslås, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 73 og 74 i forslaget til afgørelse, at når en asylansøger, der er indrejst på værtsmedlemsstatens område, hvor den pågældendes ugifte mindreårige barn opholder sig, har til hensigt af den subsidiære beskyttelsesstatus, som dette barn har opnået, at udlede en ret til de fordele, der er omhandlet i artikel 24-35 i direktiv 2011/95, og i givet fald retten til asyl i overensstemmelse med direktivets artikel 3, såfremt dette er fastsat i national ret, er det relevante tidspunkt for vurderingen af, om personen med international beskyttelse er »mindreårig« som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, med henblik på at træffe afgørelse om den asylansøgning, som barnets far har indgivet, det tidspunkt, hvor denne sidstnævnte har indgivet en sådan ansøgning.

43 Familiemedlemmets ret til disse fordele, herunder i givet fald retten til asyl, når denne er fastsat i national ret, skal således påberåbes af den pågældende forælder, når dennes barn, som er en person med international beskyttelse, stadig er mindreårig. Det følger desuden af ordlyden af artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, at familien allerede skal have bestået i hjemlandet, og at de berørte familiemedlemmer skal have befundet sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse, inden personen med international beskyttelse når myndighedsalderen, hvilket ligeledes indebærer, at denne person har ansøgt om denne beskyttelse, inden vedkommende nåede myndighedsalderen.

44 En sådan fortolkning er i overensstemmelse med både formålene med direktiv 2011/95 og med de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet i Unionens retsorden, og som indebærer, således som det er anført i denne doms præmis 36-38, at der lægges særlig vægt på barnets tarv, som for medlemsstaterne skal komme i første række, idet der ved vurderingen heraf skal tages behørigt hensyn til bl.a. princippet om familiens enhed, den mindreåriges trivsel og sociale udvikling.

45 Såfremt det fastslås, at tidspunktet for den pågældende forælders ansøgning er afgørende, ønsker den forelæggende ret oplyst, om det skal lægges til grund, at dette tidspunkt er det tidspunkt, hvor denne forælder uformelt har anmodet om asyl for første gang, og hvor den kompetente myndighed har fået kendskab hertil, eller det tidspunkt, hvor den nævnte forælder formelt har indgivet en asylansøgning.

46 Som det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, sondrer tysk ret i det foreliggende tilfælde mellem den uformelle anmodning om asyl i overensstemmelse med AsylG's § 13, stk. 1, og den formelle indgivelse af asylansøgninger i overensstemmelse med AsylG's § 14, stk. 1. Denne sondring afspejler den sondring, der er omhandlet i artikel 6, stk. 2, i direktiv 2013/32 mellem dels indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, dels den formelle indgivelse af denne ansøgning.

47 I denne henseende skal det præciseres, således som det fremgår af den forelæggende rets redegørelse, at mens fremsættelsen af den uformelle asylanmodning som omhandlet i AsylG's § 13, stk. 1, ikke har særlige formkrav og hovedsageligt afhænger af omstændigheder, som kan tilregnes ansøgeren om international beskyttelse, er indgivelsen af en formel asylansøgning som omhandlet i AsylG's § 14, stk. 1, derimod underlagt den kompetente nationale myndigheds opfyldelse af visse formaliteter.

48 Som generaladvokaten har anført i punkt 76 i forslaget til afgørelse, har Domstolen udtalt, at en tredjelandsstatsborger opnår status som ansøger om international beskyttelse som omhandlet i artikel 2, litra c), i direktiv 2013/32 fra det tidspunkt, hvor den pågældende »indgiver« en sådan ansøgning. I denne henseende bemærkes, at mens det i henhold til dette direktivs artikel 6, stk. 1, første og andet afsnit, påhviler den pågældende medlemsstat at registrere ansøgningen om international beskyttelse, og mens den formelle indgivelse af denne ansøgning principielt kræver, at ansøgeren om international beskyttelse udfylder en hertil beregnet formular i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 6, stk. 3 og 4, kræver »indgivelse« af en ansøgning om international beskyttelse derimod ikke opfyldelsen af nogen administrative formaliteter, idet de nævnte formaliteter skal overholdes i forbindelse med den »[formelle] indgivelse« af ansøgningen (dom af 25.6.2020, Ministerio fiscal (Myndighed, der kan modtage en ansøgning om international beskyttelse), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, præmis 92 og 93).

49 Dels er opnåelsen af status som ansøger om international beskyttelse følgelig hverken betinget af den formelle indgivelse eller registreringen af den nævnte ansøgning, dels er den omstændighed, at en tredjelandsstatsborger over for en »anden myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i direktiv 2013/32 har tilkendegivet, at vedkommende agter at ansøge om international beskyttelse, tilstrækkelig til at give vedkommende status som ansøger om international beskyttelse og dermed til at udløse den frist på seks arbejdsdage, inden for hvilken den pågældende medlemsstat skal registrere nævnte ansøgning (dom af 25.6.2020, Ministerio fiscal (Myndighed, der kan modtage en ansøgning om international beskyttelse), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, præmis 94).

50 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at den forælder, der har ansøgt om international beskyttelse, indrejste på det tyske område i januar 2016. Måneden efter anmodede han om asyl og den 21. april 2016 indgav han formelt en asylansøgning som omhandlet i AsylG's § 14, stk. 1. Forbundsstyrelsen for migration og flygtninge afslog sagsøgeren i hovedsagens asylansøgning med den begrundelse, at hans søn var blevet myndig den 20. april 2016.

51 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at i det tilfælde, hvor asylansøgeren uformelt har fremsat sin anmodning, mens den pågældendes søn stadig var mindreårig som omhandlet i artikel 2, litra k), i direktiv 2011/95, skal en sådan ansøger principielt anses for på dette tidspunkt at være et familiemedlem til personen med subsidiær beskyttelse med henblik på sidstnævnte bestemmelse.

52 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første og det andet forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at når en asylansøger, der er indrejst på værtsmedlemsstatens område, hvor asylansøgerens ugifte mindreårige barn befinder sig, har til hensigt af den subsidiære beskyttelsesstatus, som dette barn er blevet tildelt, at udlede en ret til asyl i henhold til denne medlemsstats lovgivning, der indrømmer en sådan ret til personer, der er omfattet af artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, er det relevante tidspunkt for vurderingen af, om personen med international beskyttelse er »mindreårig« som omhandlet i denne bestemmelse, med henblik på at træffe afgørelse om den ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af den nævnte asylansøger, det tidspunkt, hvor sidstnævnte, i givet fald på uformel vis, har indgivet sin asylansøgning.

Om det tredje spørgsmål

53 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, sammenholdt med direktivets artikel 23, stk. 2, og chartrets artikel 7, skal fortolkes således, at begrebet »familiemedlem« kræver en faktisk genoptagelse af familielivet mellem forælderen til personen med international beskyttelse og dennes barn. Den forelæggende ret ønsker ligeledes oplyst, om en forælder skal anses for at være et »familiemedlem«, når indrejsen på den pågældende medlemsstats område ikke havde til formål faktisk at påtage sig forældreansvaret som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95 i forhold til det pågældende barn.

54 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål bemærkes for så vidt angår faren til et barn med subsidiær beskyttelse, at artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95 udelukkende underlægger begrebet »familiemedlem« tre betingelser, der er nævnt i bestemmelsen, nemlig at familien allerede bestod i hjemlandet, at familiemedlemmerne til personen med international beskyttelse befinder sig i den samme medlemsstat i forbindelse med ansøgningen om international beskyttelse, og at personen med international beskyttelse er mindreårig og ugift. Den faktiske genoptagelse af familielivet på værtsmedlemsstatens område er derimod ikke nævnt blandt disse betingelser.

55 Dette direktivs artikel 23 henviser i øvrigt heller ikke til en faktisk genoptagelse af familielivet. Direktivets artikel 23, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne sikrer, at familiens enhed opretholdes, og det præciseres i direktivets artikel 23, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at familiemedlemmer til en person med international beskyttelse principielt har ret til at gøre krav på de fordele, der er omhandlet i samme direktivs artikel 24-35.

56 På samme måde begrænser chartrets artikel 7 sig til at fastsætte retten for enhver til respekt for sit familieliv og pålægger i lighed med artikel 2, litra j), tredje led, og artikel 23 i direktiv 2011/95 ikke noget særligt krav hverken for så vidt angår fremgangsmåden for udøvelsen af denne ret eller intensiteten af de pågældende familierelationer.

57 På denne baggrund kan det ikke antages, at begrebet »familiemedlem« som omhandlet i artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95 afhænger af den faktiske genoptagelse af familielivet mellem personen med international beskyttelse og den forælder, der har til hensigt at udlede en ret til subsidiær beskyttelse af den subsidiære beskyttelsesstatus, som denne forælders barn har opnået.

58 Med andre ord udgør den faktiske genoptagelse af familielivet ikke en betingelse for at opnå de fordele, som indrømmes familiemedlemmer til personen med subsidiær beskyttelse. Selv om de relevante bestemmelser i direktiv 2011/95 og chartret beskytter retten til et familieliv og fremmer opretholdelsen heraf, overlader de det således principielt til indehaverne af denne ret at bestemme, på hvilken måde de ønsker at udøve deres familieliv, og de pålægger navnlig ikke noget krav med hensyn til intensiteten af deres familierelation.

59 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det tredje forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, sammenholdt med direktivets artikel 23, stk. 2, og chartrets artikel 7, skal fortolkes således, at begrebet »familiemedlem« ikke kræver en faktisk genoptagelse af familielivet mellem forælderen til personen med international beskyttelse og dennes barn.

Om det fjerde spørgsmål

60 Med det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95 skal fortolkes således, at en forælders status som familiemedlem som omhandlet i denne bestemmelse ophører, når det barn, der er tildelt subsidiær beskyttelse, når myndighedsalderen, og følgelig når forældreansvaret over for dette barn ikke længere består. Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, ønsker den forelæggende ret endvidere oplyst, om denne forælders status som familiemedlem og de dertil knyttede rettigheder opretholdes på ubestemt tid efter det tidspunkt, hvor det pågældende barn når myndighedsalderen, eller om disse rettigheder bortfalder på et bestemt tidspunkt eller på visse betingelser.

61 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål bemærkes, at i henhold til artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, sammenholdt med direktivets artikel 23, stk. 2, skal faren, moren eller en anden voksen, som i henhold til lov eller praksis i den pågældende medlemsstat er ansvarlig for personen med international beskyttelse, ikke i et ubegrænset tidsrum anses for familiemedlem som omhandlet i nævnte artikel 2, litra j), og således have ret til de fordele, der er omhandlet i direktivets artikel 24-35 og bl.a. vedrører ret til opholdstilladelse og adgang til beskæftigelse og bolig.

62 I overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, i direktiv 2011/95 skal medlemsstaterne til personer med subsidiær beskyttelsesstatus og deres familiemedlemmer, så snart som muligt efter at ansøgerne har fået tildelt international beskyttelse, desuden udstede en opholdstilladelse, som kan fornyes, som skal være gyldig i mindst ét år, og som, i tilfælde af fornyelse, skal være gyldig i mindst to år, medmindre tvingende hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden tilsiger andet.

63 Det skal imidlertid bemærkes, at i medfør af disse bestemmelser udgør tildeling af international beskyttelse til en forælder i dennes egenskab af »familiemedlem« til en person med subsidiær beskyttelse som omhandlet i artikel 2, litra j), i direktiv 2011/95 en ret, der er afledt af den status, som den pågældendes barn er tillagt i form af subsidiær beskyttelse, på grundlag af bevarelsen af de pågældendes familiemæssige enhed. På denne baggrund kan den beskyttelse, der tildeles en sådan forælder, under alle omstændigheder ikke ophøre øjeblikkeligt alene af den grund, at det barn, der er tildelt subsidiær beskyttelse, når myndighedsalderen, eller kan under alle omstændigheder ikke føre til, at den pågældende forælder automatisk fratages den opholdstilladelse, der stadig er gyldig i en bestemt periode.

64 Hvis »familiemedlemmer« til en person med subsidiær beskyttelse på et givent tidspunkt opfylder betingelserne i henhold til definitionen heraf, skal den subjektive ret til de fordele, der er fastsat i direktivets artikel 24-35, som disse familiemedlemmer er blevet tillagt, således ligeledes fortsat bestå, efter at personen med subsidiær beskyttelse er blevet myndig, under gyldighedsperioden for den opholdstilladelse, som de pågældende familiemedlemmer er blevet tildelt i overensstemmelse med direktivets artikel 24.

65 Som Kommissionen har anført, kan medlemsstaterne i denne henseende ved fastsættelsen af opholdstilladelsens varighed tage hensyn til den omstændighed, at personen med international beskyttelse når myndighedsalderen, efter at den pågældendes familiemedlemmers subjektive ret er indtrådt. Ordlyden af artikel 24, stk. 2, i direktiv 2011/95 udelukker således bl.a. ikke en sondring mellem varigheden af den opholdstilladelse, som personen med international beskyttelse er tildelt, og varigheden af den opholdstilladelse, som dennes familiemedlemmer er tildelt. Sidstnævnte personers opholdstilladelse skal imidlertid være gyldig i mindst et år.

66 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fjerde forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, sammenholdt med direktivets artikel 23, stk. 2, skal fortolkes således, at de rettigheder, som familiemedlemmer til en person med subsidiær beskyttelse udleder af den subsidiære beskyttelsesstatus, som deres barn har opnået, herunder de fordele, der er omhandlet i direktivets artikel 24-35, består, efter at personen med subsidiær beskyttelse er blevet myndig, under gyldighedsperioden for den opholdstilladelse, som de pågældende familiemedlemmer er blevet tildelt i overensstemmelse med direktivets artikel 24, stk. 2.

Sagsomkostninger

67 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) **Artikel 2, litra j), tredje led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse skal fortolkes således, at når en asylansøger, der er indrejst på værtsmedlemsstatens område, hvor asylansøgerens ugifte**

mindreårige barn befinder sig, har til hensigt af den subsidiære beskyttelsesstatus, som dette barn er blevet tildelt, at udlede en ret til asyl i henhold til denne medlemsstats lovgivning, der indrømmer en sådan ret til personer, der er omfattet af artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, er det relevante tidspunkt for vurderingen af, om personen med international beskyttelse er »mindreårig« som omhandlet i denne bestemmelse, med henblik på at træffe afgørelse om den ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af den nævnte asylansøger, det tidspunkt, hvor sidstnævnte, i givet fald på uformel vis, har indgivet sin asylansøgning.

2) **Artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, sammenholdt med direktivets artikel 23, stk. 2, og artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at begrebet »familiemedlem« ikke kræver en faktisk genoptagelse af familielivet mellem forælderen til personen med international beskyttelse og dennes barn.**

3) **Artikel 2, litra j), tredje led, i direktiv 2011/95, sammenholdt med direktivets artikel 23, stk. 2, skal fortolkes således, at de rettigheder, som familiemedlemmer til en person med subsidiær beskyttelse udleder af den subsidiære beskyttelsesstatus, som deres barn har opnået, herunder de fordele, der er omhandlet i direktivets artikel 24-35, består, efter at personen med subsidiær beskyttelse er blevet myndig, under gyldighedsperioden for den opholdstilladelse, som de pågældende familiemedlemmer er blevet tildelt i overensstemmelse med direktivets artikel 24, stk. 2.**

Underskrifter